

μόν ὄλων τῶν φαινομένων, ὁ μελετήσας τοὺς παγκοσμίους νόμους τῆς ἀψύχου καὶ ἐμψύχου φύσεως, ὁ παρακολουθῶν μετὰ τοῦ φυσιοδίφου τὰ φαινόμενα ἐν τῇ πορείᾳ των, καὶ ζητῶν τὰ αἷτια αὐτῶν καὶ τὰ αἰτιατά, θὰ αἰσθανθῇ καὶ διὰ τοῦ νοῦς ὅτι πρότερον ἤσθάνετο διὰ μόνης τῆς καρδίας· αἱ δὲ ἀντιλήψεις αὐτοῦ πρὸς τῇ ἐπιπολαίᾳ

διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἠδονῇ θέλουσιν αὐξηθῆ διὰ τῆς κατανοήσεως τῶν αἰνιγματωδῶν ὁδῶν, ἃς ἡ φύσις διέρχεται πρὶν ἢ παραστῆ εἰς τὰ ὄμματά μας εὐπρόσωπος καὶ συγκινήση τὰς εὐαισθήτους ψυχάς. Καὶ ἀπὸ αἰσθητικῆς λοιπὸν ἀπόψεως ἡ σπουδὴ τῆς φύσεως εἶνε ἡμῖν ὠφέλιμος.

Σ. ΜΗΔΙΑΡΑΚΗΣ.

Ἡ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΜΟΥ

Ἡ μεγάλη, πράσινη τριανταφυλλιά,
Ποῦ σκεπάζει με κλαριά τὴν ὕψηλὴν μας βρύσι,
Ἄπ' τῇ γλύκα τοῦ καιροῦ, κι' ἀπ' τὴν ἀντηλιά
Ξάφνω εἶχε ἀνθίσση.

Μὲ χαρὰ καμάρωνα καὶ μὲ ἑπερηφάνεια
Μεσ' εἰς ῥόδ' ἀμύριστα τὰ δικά μου μόνα
Μυρωδάτα, δροσερά, κάτασπρα καὶ σπάνια
Τώρα τὸν χειμῶνα.

Ἡ Ξανθοῦλα ἀγάπη μου πρόβαλ' ἀντικρὺ
Μὲ δυὸ μάτια φωτερὰ καστανοδαμμένα.
— Πρῶτα τὰσπρα ῥόδα μου κύτταξες, μικρή,
Κ' ὕστερα ἐμένα.

Ἐννοίωσα τί μούλεγες δίχως τὴν ἑμιλίαν σου,
Κι' ἄρχισ' ἀσυλλόγιστα ῥόδα νὰ θερίζω
Καὶ μὲ τὴν ἀσπράδα τους τὰ σγουρὰ μαλλιά σου
Πλοῦσια νὰ στολίζω.

Ἐτοὶ ῥοδοστέφανη πῆρες εἰς τὰ μαλλιά
Ἄπ' τὸλόμορφο δεντρὶ ὅλη του τὴ χάρι,
Κ' ἐμεινεν ἡ δύστυχη τριανταφυλλιά
Ἄχαρο κλωνάρι.

Μὰ τὴν ὥρα πῶκοφτα — ὕστερην ἐλπίδα —
Τὸ ὕστερνὸ τὸ ῥόδο της, κ' ἔδινα εἰς ἐσένα
Καὶ τὰ δυὸ τὰ χέρια μου ἐννοίωσα καὶ εἶδα
Καταματωμένα.

Γύρισε, μὲ κύτταξες· καὶ μὲ μιὰ φωνή
Ἵπου κρῦβει μέσα της κούρασι καὶ νάζι
Μοῦ εἶπες: « Ἄγκυλώθηκες ἄλλο, σὲ πονεῖ...
Ἄλλὰ δὲν πειράζει! »

Τέτοιο ἦτον τῶνειρο! — Τόσῳ ζωντανὸ
Ποῦ κι' ἀφοῦ τελείωσε σάν τὰ παραμῦθια,
Ἵμως πάλι ἐννοίωθα, πάλι πῶς πονῶ,
Καὶ πονῶ εἰς τάλῃθεια!...

Ἄχ! γιὰτί μεσ' εἰς τῶνειρο σάν ζωγραφισμένο
Ἐβλέπα τῆς νιότης μου τῶμορφο βλαστάρι
Μὲ τὰ ἴδια χέρια μου ἔτσι μᾶθημένο
Γιὰ δίκῃ σου χάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ

Ἡ εἰκὼν τοῦ διαπρεποῦς Ἑλληνος ζωγράφου κ. Ν. Γύζη, ἣν παρέχομεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας ἔχει ὡς θέμα ἐν τῶν ποιητικωτέρων, τῶν συγκινήτικωτέρων ἐθιμῶν τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, τὸ τάξιμον.

Πόσον θαυμάσια ἐξετέλεσεν ὁ καλλιτέχνης τὴν ὥραϊαν ταύτην ἐμπνευσιν! Ἰδέτε· αἱ δύο γυναῖκες ἐκ τῆς μακρᾶς, τῆς ἀνάπτους πορείας ἀπηυδῆσαν καὶ ἐσταμάτησαν ἡ μία ἀνατείνει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἄνω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ ὡς φωλεὰ ἀετοῦ πεπηγμένον μοναστήριον, ἡ δὲ ἄλλη, τὸ δρῶν πρόσωπον, διότι καὶ ἡ ὠχρότης τῆς μορφῆς της, καὶ οἱ γυμνοὶ της πόδες, οἱ ἄβροὶ οἴτινες θὰ ἡματώθησαν ἐπὶ τῶν κοπτερῶν πετρῶν, καὶ τὸ κηρίον καὶ τὸ ἀνάθημα, ἅπερ κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ, μαρτυροῦσιν ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἡρώϊς τῆς εἰκόνης, ἡ ἐκτελοῦσα γυμνόπους τὸ τάξιμον.

Ἐν ᾧ οὕτω διαγράφονται αἱ δύο γυναῖκες ἐν τεχνικωτάτῃ ἀντιθέσει φωτὸς καὶ σκιᾶς, ἐπὶ τοῦ

βραχώδους βάθους τοῦ βουνοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδέα πλευρὰ κατατέμνουσα τὸν ὀρίζοντα ἀφίνει μόνον ἴχνη τινὰ παραλίας νὰ διακρίνωμεν, καὶ πρὸς τὰ ἄνω φωτεινὰ νέφη αἰωρούμενα, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη γυνὴ — ἡ μήτηρ της — τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐρείδουσα καὶ διὰ τοῦ ἄλλου τὴν νέαν περιβάλλουσα καὶ τὸ ὑψωμένον ἔντονον βλέμμα της ὡς προσευχὴν ἀναπέμπει πρὸς τὸν ἐκεῖ ἐπάνω ἅγιον, τί νὰ σκέπτηται ἡ τὴν ποδὴρῃ ἐσθῆτα φοροῦσα κόρη; Μὴ ἀνέκυψεν ἐκ νόσου, μὴ ἐσώθη τὸ πρῶτόν της τέκνον καὶ ἦλθε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμον;

Ἄλλὰ τὸ ἀνάθημα ὅπερ κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά της δὲν δεικνύει ἄρα γε ὅτι δρᾶμά τι ἔρωτος, πόθος τις ὑποκάρδιος ἐκπληρωθεὶς ἔφερον αὐτὴν γυμνόποδα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς κρημνωρείας μοναστήριον, εἰς ὃ θ' ἀναρριχηθῇ μετ' ὀλίγον!

Πόσας κοιμωμένας συγκινήσεις θελκτικῶς ἀφωπνίζει ἡ ὥραϊα καὶ ἑλληνικὴ εἰκὼν τοῦ Ἑλληνος καλλιτέχνου!